

OPONENTSKÝ POSUDEK K TEORETICKÉ BAKALÁŘSKÉ PRÁCI

Insara Jussupova

“Ideologie v životopisných filmech o Nursultanu Nazarbajevovi”

Mgr. Lucia Kajánková

Insar Jussupov čtenáře prostřednictvím své bakalářské teoretické práce bere na zábavně bizarní a podnětnou cestu do hloubky kultu osobnosti současného (prvního a zřejmě doživotního) vládcе Republiky Kazachstán, prezidenta Nursultana Nazarbajeva. Jak autor uvádí, kromě osobního zájmu, který mu v rámci České republiky poskytuje unikátní vhléd, cíl práce má jak politický osten, tak klíčovou dramaturgickou perspektivu podrobného zkoumání stavby díla budoucího ‘kult osobnosti.’

První část stručně (na čtyřech stránkách) a koncentrovaně předkládá teoretický základ rámce, pomocí kterého autor míní zkoumat vybrané AV díla o Nazarbajevovi. Výběr koncepcí je dle mého názoru dobře a zajímavě vybraný, i když poněkud eklektický - Althusser se setkává se Stuartem Hallem a široce pojatými kulturními studiemi. Tato část je především extrémně hutným referátem a pokládám za ne úplně šťastné, že pojmy a paradigmata zde nastíněné nehrají výraznější roli v samotné analýze. Nebo, také, proč součástí teoretické části není podrobnější rozpracování jedné klíčové studie Jana Randáka, kterou Insar Jussupov v analytické části využívá jako oporu.

Celkově, více propracované propojení možných čtení a jejich důsledků by práci dle mého důsledku posunulo o stupeň výše. Třeba v dle mého názoru ne úplně dotažené paralele Nazarbajeva se Stalinem za pomoci slavného Chruščovova projevu.

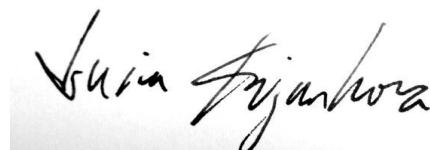
Oceňuji zařazení Faktografické části v přiměřeném rozsahu a její informativní hodnotu, která je pro další čtení důležitá.

Co se Analytické části týče, je podle mého názoru potřeba začít revizí toho, jaká je hlavní otázka práce. Ta dle autora zní, *zda* zkoumaná díla vykazují znaky ‘kultu osobnosti.’ Myslím, že ze čtení práce a i stručného představení těchto filmů a seriálu je docela zjevné na první pohled, že ano. A i autor se věnuje, dle mého názoru správně, především tomu, *jak* toto konkrétně činí.

Analytická část je plná zajímavých postřehů doložených konkrétními

příklady, vycházejících z detailního čtení vybraných děl za pomoci optiky zvolených teoretických textů, až disproporčně dominovaných zmiňovanou studií Jana Randáka. Na druhou stranu nepokládám za konzistentní a příliš šťastné řešení změnu způsobu řazení jednotlivých prvků - v podkapitolkách 4.1 - 4.5. sledují jednotlivé řezy (semknutí kolektivu, dobré/záporné stránky) a to je analyticky funkční přístup, který se pomění v chronologické řazení v dalších třech (70. léta, 80. léta, období prezidentství).

Jako kosmetickou chybu bych ještě vytkla až přehnaně opakované zdůrazňování toho, co není předmětem či cílem práce. Formální náležitosti práce jsou v pořádku.

A handwritten signature in black ink, reading 'Lucia Kajánková', written in a cursive style.

Praha, 6. září 2018

Lucia Kajánková